

maal, naar man ved, at det ligger inden for Mulighedernes Grænse at tilvejebringe Giftstoffer, som er i Stand til, udkastede fra Luftflaader, ikke blot at kvæle Smaadelinger, som under den sidst forløbne Krig, men at slaa hele Hovedstæders Befolkning med Død, naar man ved, at den nye Krig, hvis den kommer, stiler henimod en saadan fuldkommen Forvandling; ja, saa forekommer det os, at de Mænd, som her i Danmark drøfter, om vi skal møde den nye Verdenskrig med 10 000, 20 000, 60 000 eller halvandet Hundrede Tusind Mand til krigsmæssige Opgaver, ikke har forstaaet et eneste Ord af den Verdensudvikling, vi er inde i.

Den ærede Ordfører for Venstre var meget stolt over, at nu var Pengene skaffet til Veje, nu var der Sikkerhed for dem. Det har jo voldt nogle Vanskeligheder, endogsaa i sidste Øjeblik. Først nu ligger paa vort Bord, komme fra Landstinget til Morgen, tror jeg, de to sidste Skattelovforslag. Hvad Landstinget har foretaget med dem, ved jeg ikke, men jeg antager efter det, den højtærede Ordfører har fremsat, at Pengene er i dem. Det imponerer eller forbauser mig i ingen Henseende, thi er der noget, som et samarbejdende Flertal er tvunget til, ganske bortset fra, hvordan deres indbyrdes Følelser er, er det at give den Regering, som styrer paa deres Vegne, de finansielle Midler, som den kræver. Derfor har ogsaa de Konservative været fuldkommen nødsaget til at stemme for disse to Skattelovforslag, Restaurationsloven og Chokoladeloven. Da de en Gang var gaaet ind paa, at Planen blev behandlet stykkevis, i Stedet for som en samlet Plan, og Ministeren til sidst kun havde disse to Lovforslag tilbage, var de selvfølgelig absolut nødt til at stemme derfor. Men der er heller ikke andre, som er nødt til at stemme derfor, end de, som er i Samarbejde med Regeringen. Der er ikke andre, som har nogen som helst Forpligtelse til at forsyne en Regering, som de anser for daarlig, med Midler, som de anser for daarligt tilvejebragt.

Nogen Beundring kan det ikke fremkalde hos os, at Regeringen har faaet sine Midler. Det vidste vi allesammen, den vilde. Derimod er det et Vidnesbryd om, hvorledes Forhandlingen gaar imellem de to Partier, hvorledes det er gaaet med den Del af Planen, hvori der ikke var Penge, og der ligger baade Toldlovsforslaget og Grundskyldlovsforslaget endnu som Vidnesbyrd om Styrken i den Udtalelse, som fremkom fra de Konservatives Ordfører i Landstinget: at hvor de to Partier ikke kan enes, det maa vi vente. Det er i Virkeligheden en gan-

ske stærk Udtalelse, som de Konservatives Ordfører her har fremsat. Jeg hører ikke til dem, der opfatter Forholdet mellem Venstre og de Konservative saaledes, at de Konservative lader sig byde alt. Jeg har sagt, at der er eet Omraade, hvor jeg beklager, at de Konservative ikke hævder sig i Samarbejdet, og det er paa det økonomiske Livs Omraade; men overfor alle de politiske Spørgsmaal hævder de Konservative sig jo fortrinligt. De hævder sig ved den Vending, som Hr. Piper har gjort til politisk Axiom her i Landet: Naar vi ikke kan blive enige, maa vi vente. Og et konservativt Parti, som jo ikke i og for sig er reformivrigt, har det altid i sin Magt at sige, naar et Lovforslag har faaet den Form, som er acceptabel for Partiet. Der er ikke noget af disse Lovforslag, om hvilket Regeringen kan sige: Uden dets Gennemførelse kan vi ikke eksistere. Det kunde de sige om Pengeskattelovene, men ikke om de andre. De kan heller ikke sige det om Militærspørgsmaalet, de kan ikke sige, at de ikke kan eksistere, hvis de ikke faar disse Militærlove nu i Sommer. De kan føre deres Sag videre, indtil Valgets Dag kommer, enten de mener, at Øjeblikket kommer før eller til det Tidspunkt, da Valgperioden udløber.

Naar de Konservative staar paa det Standpunkt, at Sagerne maa vente, naar de to Partier ikke kan blive enige, saa er den af det ærede Medlem Hr. Parkov fremsatte Bemærkning, som jeg tidligere har nævnt her i Salen, ogsaa overmaade torstandig, nemlig den: De konservative Vælgere kan jo se, i hvilken Grad man efterhaanden fra vor — de Konservatives — Side paavirker Venstre. Det er noget, som det er umuligt for Venstre at komme bort fra, at de i høj Grad paavirkes af det Samarbejde, som de er inde i. Den Gang den nuværende Regering var traadt til, indtog vi for vort Vedkommende den Stilling, at Venstres Holdning vilde blive afgørende for vor. Vi havde efterladt os fra 1919 en Række Lovforslag om vigtige Spørgsmaal og paabegyndt Forberedelsen af andre, som nødvendigvis maatte komme paa Dagsordenen, og Venstres Holdning overfor disse Lovforslag og disse Opgaver vilde blive bestemmende for vor. Derfor sagde vi ogsaa mange Gange, at hvis Samarbejdet med de Konservative skulde medføre, at der var et eller andet Lovforslag, Aldersrenten eller andre af de vigtige, hvor de Konservative vilde trække sig tilbage, og dette kunde udsætte Regeringen for Vanskeligheder, var vi villige til paa disse Lovforslag at støtte den. Men Udviklingen